

Arrest

nr. 105 502 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. SCHÜTT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster onderneemt geen poging om deze

vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Op verzoekster rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, op de vaststelling dat verzoekster geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, en het feit dat zij eerst naar Pakistan terugkeerde en nadien pas in België een asielaanvraag indiende, kan er geen geloof meer worden gehecht aan haar asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Hetzelfde kan gezegd worden over de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt nog dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch gezien het hier om een uiterst lokaal conflict gaat en verzoekster niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoeksters terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2013, stelt verzoekende partij dat het feit dat zij een poging zou ondernomen hebben om de autoriteiten te misleiden niets afdoet aan haar vrees voor vervolging wat de kern is van haar relaas.

De Raad herhaalt dat op verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Verzoekende partij heeft gelogen over haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk en heeft aldus op intentionele wijze gepoogd de asielinstanties te misleiden. Meer nog, verzoekende partij diende geen asielaanvraag in in het Verenigd Koninkrijk tijdens haar verblijf aldaar en keerde zelfs, naar eigen zeggen, naar Pakistan terug, een houding die haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan aan het opgediste asielrelaas geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS